

Паисий обходи съ погледъ килията. Тя бѣше прихлушена съ дѣсченъ таванъ, опушенъ и почернѣлъ. По стенитѣ висѣха торбички, закачени на дървени куки. Въ жгѣла зѣеше камина. До вратата, върху широка подставка, имаше столче за учителя-свещеникъ.

— Почвайте! — обади се попъ Стойко. После покани госта да седне.

Най-малкитѣ извадиха дървени панакиди, или добре остъргани кости отъ волски плешки, намазани съ воскъ. Други ученици бѣха опънали на дѣски добре ошавени и изгладени ярешки кожи и се заловиха да пишатъ съ мастило, приготвено отъ горени шикалки. Троица, най-голѣмитѣ, зачетоха на гласъ часослова.

Попъ Стойко извикваше единъ по единъ ученицитѣ, изпитваше ги, показваше имъ, какъ да пишатъ, поправяше погрѣшно написанитѣ черковно-славянски букви. И съ какво търпение, съ каква радостъ вършеше той това! Нѣколко пѣти изплѣсква съ ржце, ученицитѣ вдигаха глави, млѣкваша и по даденъ знакъ всички зачитаха молитви:

„Ей, Господи, царю, даруй ми зрѣти моя прегрѣшенія и не осуждати брата моего; яко благословенъ еси во вѣковъ аминъ.“

Или:

„Иже на всякое время и на всяки часъ на небеси и на земли, покланяемый и славимый Христе Боже.“

За първи пѣтъ отецъ Паисий виждаше такъвъ прилеженъ учитель. Той е още твърде младъ, навѣрно едва прехвърлилъ двадесетъ години! Да бжде само живъ и здравъ, котленци ще му благодарятъ и ще се гордѣятъ съ него.

— Не е ли време за почивка? — сепна се найпосле самъ попъ Стойко. — Сега ще си идете мирно и чинно въ кѣщи. Редицата нѣма да разваляте! Утре е света недѣля. Всички ще дойдете на черква. Кому е редъ да помага на клисаря?